

[Gert Petersen]

nok skal beholde sin plads blandt den tiendedel af staterne her på jorden, der bruger mest pr. indbygger på oprustning.

Der var jo ellers engang, da man hørte tale om en nulløsning, og jeg mener at huske, at socialdemokratiet begrundede den med, at når staten skal spare på udgifter til sociale og andre gode formål og befolkningen skal spænde livremmen ind, så er det ikke rimeligt, at vi samtidig øger omkostningerne til krudt og kugler, feltartilleri, tanks og jetjagere. Men det er åbenbart blevet rimeligt i mellemtiden. Hvorfor? Tror man, at dette nytter noget, at det er nødvendigt og gavnligt? Det spørgsmål vil jeg godt se lidt nærmere på.

Hvis der rent faktisk skulle blive brug for dette krigsberedskab, hvad kan man så bruge det til? De, som går ind for det, har jo selv vældig travlt med at berette om den oprustning, der finder sted i den modstående part. Men hvis det er rigtigt, hvad de fortæller, hvad tror de så egentlig at et dansk militær som det, vi her taler om, kan stille op mod alle de SS-20 raketter og amfibiekrigsfartøjer og tanks osv., som i givet fald, efter hvad de siger, vil komme ind over os?

Måske tror de heller ikke, at de kan stille noget op. Det er i hvert fald åbenbart for mig, at man ikke tror det i forsvarskommandoen, for her fastslår man gang på gang, at det danske militær, om jeg så må sige, kun skal være i stand til at tage kampen op; NATO-forstærkningerne ordner sagerne.

Det betyder to ting. For det første, at den danske forsvarsordning inden for NATOs rammer er som en ligning med en meget, meget stor ubekendt, nemlig de allierede forstærkninger. Jeg vil ikke kalde dem for hjælp udefra; med en smule realisme i behold ved man, dels at det må dreje sig om så store tropestyrker, at det er det danske militær, der i givet fald reduceres til hjælpestyrker, dels at det eneste, som denne NATO-armada garanterer os i tilfælde af krig, er, at vort flade og tætbefolkede land bliver tilintetgjort. Danmark som slagmark i en moderne krig er lig med Danmarks ophør som beboet område.

Den anden konsekvens af hele forstærkningstankegangen er, at vort land så at sige på forhånd forvandles til en brik i stormagts-spillet. Det er blevet værre på det sidste, og det er en ringe trøst, hvis det er rigtigt, som

der har stået i nogle aviser, at de aktuelle forhandlinger med USA om amerikanske marinetropper måske er gået i stå, for selve princippet om, at Danmark kun kunne og ville modtage forstærkninger udefra, hvis vi blev angrebet, er jo for længst blevet ophævet i forsvarskommandoens egne redegørelser, og dem har jeg ikke hørt forsvarsministeren dementere – klogt nok af ham, for han har jo allerede indgået én aftale med USA om stationering af over 100 amerikanske kampfly herhjemme i en eventuel krisesituation, og denne stationering er forberedt med depoter og det hele på jyske flyvepladser.

Det betyder, at Danmark kan bruges som led i en optrapning i en spændt situation. Hvis Reagan vil rulle med musklerne, så er danske flyvepladser parate, medmindre altså forsvarsministeren her og nu klart vil erklære, at Danmark ikke under nogen omstændigheder vil modtage forstærkninger udefra, medmindre Danmark er udsat for et konkret angreb.

Selv om man ikke vil erkende, at krig i Danmark i vor tid er ensbetydende med landets og folkets udslettelse, og at den logiske konsekvens heraf er at afruste vort land, så burde man dog i det mindste overveje, om forsvarslove som dem, der her er fremsat, er nødvendige, og især, om de er gavnlige. Ud fra enhver fornuftsbetragtning bør man orientere dansk forsvars- og udenrigspolitik udelukkende ud fra problematikken: hvordan forebygger vi udbrud af krig i Europa? At forhindre krig er vores eneste chance. Selv forsvarslove kunne bruges som redskab hertil, men så må de se helt anderledes ud end de lovforslag, der her er fremsat. Så må de være sådan, at de imødegår krigstruslen på realistisk vis.

Hvad er da krigstruslen? Det er ikke truslen om et uprovokeret militært angreb fra Sovjetunionen og Warszawapagten. Hvis det var tilfældet, ville stater som Finland og Østrig, der står uden for de beskyttende blokke og har et langt lavere rustningsniveau end Danmark, naturligvis for længst være opslugt. Men krigstruslen er heller ikke faren for et uprovokeret angreb østpå fra NATOs side. Gang på gang har der været situationer i Østeuropa, som i klassisk forstand indbød til vestlig militærintervention; den fandt bare ikke sted. Nej, krigstruslen er selve den gensidige frygt, der igen forstærkes af den van-